

do té doby, kdy nastal smrtelný úraz. Zmateční stížnost obžalovaného byla proto zamítnuta jako bezdůvodná.

Čís. 3013.

I pro přestupek nedospělých (§§ 237, 269 a) tr. zák.) se vyžaduje zlý úmysl, obsahující všechny skutkové známky, které jsou zákonem při vymezení pojmu zločinu jako jeho složky vyjmenovány.

Subjektivní skutková podstata zločinu smilstva proti přirozenosti podle § 129 I b) tr. zák., vyžaduje zlý úmysl, vědomí pachatelovo, že skutek mezi osobami téhož pohlaví jest smilstvem proti přirozenosti. Vědomí pachatelovo musí zasahovati nejen smilnou povahu skutku, nýbrž i jeho povahu nepřirozenou. Nestačí, že pachatel ví, že se skutkem, na němž se činně nebo trpně účastňuje, projevuje podrážděný pud pohlavní nebo dráždí se pohlavní pud jeho nebo spolupachatele neb obou, a že se současně skutek přičí slušnosti, kterou ve věcech pohlavního života žádají mrav a zvyky lidské společnosti. Jest třeba, by si pachatel byl také vědom toho, že se skutek přičí přirozenosti, že neslouží ani přímo, ani nepřímo účelu, za jakým příroda vytvořila různá pohlaví a vybavila je různými ústroji pohlavními.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Zm II 450/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 24. září 1927, pokud jím byli stěžovatelé Alfred R. a Heřman S. uznáni vinnými zločinem podle § 129 I b) tr. zák., Heřman S. i přestupkem podle §§ 237 a 269 a) tr. zák., zrušil rozsudek první stolice ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu těchto obžalovaných a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 9 písm. a) tr. ř., dlužno přiznati důvodnost, pokud (vývody, že ke skutkové podstatě zločinu podle § 129 I. písm. b) tr. zák. náleží vědomí, že se provozuje smilstvo proti přirozenosti, a že se zločinu toho nemůže dopustiti, komu pojem smilstva proti přirozenosti není jasný), namítá, že subjektivní stránka zločinu, přesněji zločinu a přestupku, jimiž byli stěžovatelé uznáni vinnými, nedošla v napadeném rozsudku náležitého skutkového opodstatnění. Zlý úmysl, který se předpokládá pro každý zločin a proto, spatřuje-li se ve zločinném skutku z důvodu nedospělosti pachatele jen přestupek, i pro tento přestupek, musí podle ustáleného výkladu § 1 tr. zák. obsahovati všechny skutkové známky, které jsou zákonem při vymezení pojmu zločinu jako jeho složky vyjmenovány. Podle § 129 trestá se jako zločin I. smilstvo proti přiroze-

nosti, t. j. . . . b) s osobami téhož pohlaví. Předpokládá se tedy pro zločin, o který v této trestní věci jde, zlý úmysl, vědomí pachatelovo, že skutek mezi osobami téhož pohlaví předsevzatý jest smilstvem proti přirozenosti. Vědomí pachatelovo musí zasahovati nejen smilnou povahu skutku, nýbrž i jeho nepřirozenou povahu. Nestačí, že pachatel ví, že se skutkem, na němž se činně nebo trpně účastňuje, projevuje podrážděný pud pohlavní nebo dráždí se pohlavní pud jeho nebo spolupachatele neb obou, a že se současně skutek příčí slušnosti, kterou ve věcech pohlavního života žádají mrav a zvyky lidské společnosti. Jest třeba, by si byl pachatel také vědom toho, že se skutek příčí přirozenosti, že neslouží ani přímo, ani nepřímou účelu, za jakým příroda vytvořila různá pohlaví a vybavila je různými ústroji pohlavními. Ani ve druhé ze řečených složek vědomí nejde o znalost anebo neznalost trestního zákona, jež byla by ovšem bezvýznamnou, nýbrž o znalost (neznalost) zvláštní známky skutkové, pro kterou nabývá smilný skutek tíhy neboli větší protiprávnosti, která ho činí zločinem. Proto dlužno zjistiti výslovně a přesně veškeré uvedené složky vědomí pachatelova, jakmile vzešly — jako v této trestní věci ohledně obou stěžovatelů — z té neb oné příčiny pochybnosti o tom, zda měl pachatel přes svůj mladistvý věk dostatečné porozumění pro to, co dělal anebo snášel. Neníť vyloučeno ani, že v duši mladistvého pachatele, třebaže si již uvědomuje smilnou povahu určitého skutku ve smyslu shora vytčeném, nejsou vůbec žádné nebo jsou jen mlhavé představy o tom, že přirozenými jsou úkony pohlavního života jen mezi osobami různého pohlaví, kdežto provádění jich osobami téhož pohlaví navzájem příčí se zákonům přírody a jím přizpůsobeným názorům lidské společnosti. Vylíčeného rozsahu skutková zjištění rozsudku první stolice nejsou, i když se ponechá stranou, že i povšechné vymezení pojmu smilnosti není dosti přesné. Rozhodovací důvody vyslovují jen, že si stěžovatel R. byl vědom, že činy jím páchané nutno označiti za smilné, že to platí ve stejné míře o Heřmanu S-ovi a že si byl S. vědom, že činy W-ovy mají vztah ku sféře pohlavní a mají za účel ukojiti pohlavní pud. Další vědomí, jehož bylo třeba podle hořejších úvah, není zjištěno ani rozsudečným předpokladem, uvedeným výroky předeslaným, že osoby s W-em smilstvo provozující byly nazývány »Klub Er« a že zkušenějšími byli dostatečně poučeni i ti, kdož si podstaty W-ova počínání nebyli snad vědomi. Neboť není ani v tomto předpokladu, ani v souvislosti s ním vysloveno nebo naznačeno, že R. a S. z onoho názvu poznali nebo že jim vysvětlili zkušenější soudruzi právě protipřirozenost skutků, k nimž se W-ovi propůjčovali. Tím, co rozsudek po stránce subjektivní u stěžovatelů zjistil, není naplněno vědomí, předpokládané podstatou zločinu, jímž byli stěžovatelé — S. arcit' částečně jen za kvalifikace zločinného skutku jako přestupku nedospělých — uznáni vinnými, takže rozsudek spočívá v této části výroku o vině na nesprávném použití zákona i jest jej v části té i s příslušejícími výroky o trestu a dalšími výroky z důvodu § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. zrušiti, aniž třeba zabývati se ostatními vesměs formálními vývody stížnosti. Podle podstaty shledaného zmatku nelze se obe-

jíti bez nového hlavního přelíčení ve stoličce první. Proto bylo o zmatečnické stížnosti způsobem shora naznačeným rozhodnuto ihned v zasedání neveřejném podle § 5 zákona č. 3 ř. zák. na rok 1878.

Čís. 3014.

Výhrada vlastnictví činí bezprávným každé nakládání s prodanou věcí, jímž se zasahuje do vlastnického práva prodávatele (§ 183 tr. zák.). Bez předchozího zaplacení nedoplatku kupní ceny jest odevzdání věci do vlastnictví jiné osoby zásahem do práv prodávatelských, úkonem hmotně protiprávním, třeba se další prodej stal v úmyslu, by si pachatel opatřil prostředky k zaplacení onoho nedoplatku. Zpronevěra nepředpokládá úmysl pachatelův způsobiti majiteli svěřené (zpronevěřené) věci škodu na majetku.

Pouhá nabídka náhrady škody je s hlediska § 187 tr. zák. bez významu.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1927, Zm II 238/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnickou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 2. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák.

Důvody:

Východiskem vývodů zmatečnické stížnosti, jež uplatňuje důvody zmatečnickosti podle § 281, č. 4, č. 5, č. 9 písm. a), č. 9 písm. b) tr. ř., jsou právní názory, že skutková podstata zločinu zpronevěry předpokládá zlý úmysl, směřující ku poškození majetku osoby, které nebo v její prospěch byla věc pachateli svěřena, a že si pachatel zjedná beztrestnost již pouhou nabídkou náhrady, takže nepozbývá této výhody tím, že poškozený nabízenou náhradu odmítne. V obou směrech je stížnost na omylu; jako jest na omylu, i pokud dále po stránce objektivní uplatňuje, že stěžovatel byl oprávněn prodati koně, učiniv tak proto, by prodávateli z výtěžku zaplatil zbytek kupní ceny. Rozsudek zjišťuje, že prodávatel M. před sepsáním kupní smlouvy prohlásil, že kůň zůstane jeho vlastnictvím až do úplného zaplacení kupní ceny, že tato výhrada byla i vytištěna na vzorci, jehož vyplněním byla kupní smlouva vyhotovena, a že pak stěžovatel vzorec ten, když mu byl přečten, vlastnoručně podepsal. Je v rozsudku dále zjištěno, že stěžovatel o výhradě věděl. Pouhým popíráním tohoto vědomí stížnost opačné rozsudečné zjištění — náležitě v rozsudku odůvodněné — neodstraní. Výhrada vlastnictví pro prodávatele činila bezprávným každé nakládání kupitelovo s prodaným koněm, kterým by se zasahovalo do vlastnického práva prodávatele. Naprostou volnost dispozice s koněm, obzvláště oprávnění odevzdati koně jiné osobě do vlastnictví, mohl si stěžovatel opatřiti toliko předchozím